

КАКВО СЕ СЛУЧИ
НА 14 НОЕМВРИ
ВЪВ ВАТИКАНА?

1-а и 4-а стр.

НОВОИЗБРАНИЯТ ЕПИСКОП
на Никополската епархия
ще бъде хиротонисан
от папата на 6 януари

2-а стр.

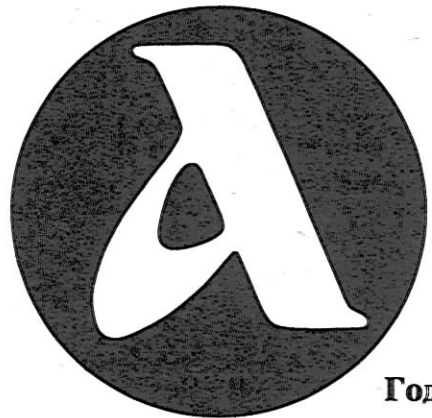
КОЛОКВИУМ „АБАГАР“
ПРОДЪЛЖАВА
Един българин в Америка
„се връща“ в родината

5-а стр.

Дневник

По някаква установена традиция месец ноември се смята за най-тъжния през годината. Дали поради това, че той е често гъжовит и мъглив, или пък защото в началото му е Голямата задушница на Западната църква (2 ноември), не ни е ясно. Във Вечния град той обаче е също месецът на „Свети Мартиново лято“, което ние наричаме „Циганско“. А то какво лято беше тази година в абагарското ни крайбрежие, не може да се опише - истинска пролет. Позалъгах се луковичите на нарцисите, та пуснали уши нагоре, я ще цъфнат. Използувахме тази голяма сезонна шега и се захванахме с ремонт и (Продължава на 2-а стр.)

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ЦЪРКОВЕН АРХИВ В РИМ

АБАГАР 1

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

Година III

Брой 12 (35)

декември 1994 г.

1 лев

Пред прага на третото хилядолетие

Да го прекратим с надежда

В момента, когато на 14 ноември „словослагателите“ на ватиканския официоз „L'Osservatore Romano“ набират с кирилица и латиница словото, произнесено само преди час от Йоан Павел II пред българска делегация, току-що приета на аудиенция, техни колеги набират текста на едно историческо послание на папата. Два документа се появиха в един и същ брой на вестника. Ако между двете

събития няма никаква преднамерена връзка, такава може лесно да се изнамери, или да се създаде. В посланието си папата отправя апел за помирение сред християните и в цялото човешко семейство. Ако ние сме християни и човеци, апелът на папата не трябва да ни остави безразлични.

Посланието започва с думите, които според древна ватиканска традиция предс-

тавяват неговото заглавие. Tertio millennio adveniente (Пред прага на третото хилядолетие). Този праз е 2000-та година, от която ни гледат само 60 месеца, колкото възрастта на едно дете, родило се на 10.11.1989 г. и днес едва горасло за първите си по-сериозни палавци. Почти колкото невръстната ни демокрация. Няма вече време да умваме как да пристъпим към следващия етап на световното летоброене. Време е да се стягаме, за да стъпнем там с десния си крак.

В това се съдържа смисъл на папското послание. (Продължава на 4-а стр.)

Отци - кардинали

Анализ на важно събитие във Ватикана

Титулуват ги с най-различни прозвища - „еминенции“ (от латинското eminere, показвам върха си нагоре), „църковни князе“, „пурпурни“ (от цвета на одеждите им). Никое от тях не изразява функцията им както званието, посочено в заглавието „Patres Cardinales“ - отци-кардинали, както най-често се обръща към тях оня, на когото служат - папата. Първият член на обръщението означава мъдростта и опита на близки съветници на Свети Петровия приемник, вторият дава израз на първичната им незаменима роля в Римската църква, а

чрез нея в Универсалната. Те са наистина „стожерите“ на Църквата, както показва словото „кардинал“, от латинското „cardo“, нещо около което останалото се движи, както вратата около пантите (cardines), земята около полюсите, небосклонът около полярната звезда, конете около стожера при вършитба или главната улица, която дели града с посока север-юг (cardo maximus).

Първоначално те са оглавявали близките епархии, наричани suburbicariae, които, сегем на брой, все още същес-

(Продължава на 6-а стр.)

Българинът

Любомир Далчев

Любомир ДАЛЧЕВ е роден на 27.XII.1902 г. в град Солун. През 1913 г. е принуден да напусне родния си град, за да се приюти в отечеството си България. Неговият баща - адвокат и бивш народен представител от областта Серес в Турския парламент (1908-1912) - се преселва в София. Това семейство на бежанци има трима даровити сина - Любомир Далчев, втория - Атанас Далчев, един от най-добрите поети на страната, и третия - Борис Далчев, един от талантите и архитекти. (Никола Маврогенов - Любомир Далчев - монография, София, 1942 г.)

(Продължава на 5-а стр.)

Честито Рождество Христово

Обични в Господа духовни чедра! След бросни дни ще чествуваме празника на нашите души и радостта на света „РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО“. То е велико събитие в живота на човечеството, което от векове очакваше обещания Спасител. Той дойде роден от Мария от Назарет и промени света и живота на човека. С неговото рождение започна един нов свят, в който всички сме равни пред Бога, всички сме братя и сестри, всички сме обичани от Бога.

Рождество Христово ни носи и сега, в края на двадесети век, същата радост и божествения мир, възвестявани тогава от небесните ангели. Да се почувствуваме и сега щастливи, че вярваме в това Божествено Дете и да живеем достойно човешкия си живот, тъй както то ни научи.

Въпреки трудните времена, в които живеем, пожелавам ви много бодрост, много сила във вярата за по-светло бъдеще, много радост и мир в семействата ви. Пред близката двехилядна година, към която вече гледате, да живеем бъдещето в сегашния момент.

Архиепископ МЕТОДИЙ, Апостолически екзарх

Ще дойде ли папата

В розовата градина

От шест години насам няма български посетител във Ватикана - католик, православен, атеист - който да не е канил папата да посети и нашата страна, след като вече е посетил зулуси, чернокожи, полинезийци, маори, папуаси. Като не сме се решили да го калесаме по-рано, когато приемише да се прекланя пред земята на САЩ, Франция, Скандинавия и стоте други страни от земното кълбо, да побързае сега, преди да ни изпреварят десетинамата останали извън маршрута на папата. Да бъдем поне предпоследни, а не както често винаги - на опашката.

Вероятно на покана, отправена му от членовете на Атлантическия клуб на 14 ноември, откликна Светият отец в словото си пред тези представители на България: „Аз се моля да мога един ден да посетя вашата прекрасна страна, известна като „градината на Източна Европа“. Надеждата ми е подсилена от желанието да се

(Продължава на 4-а стр.)

Спасителят

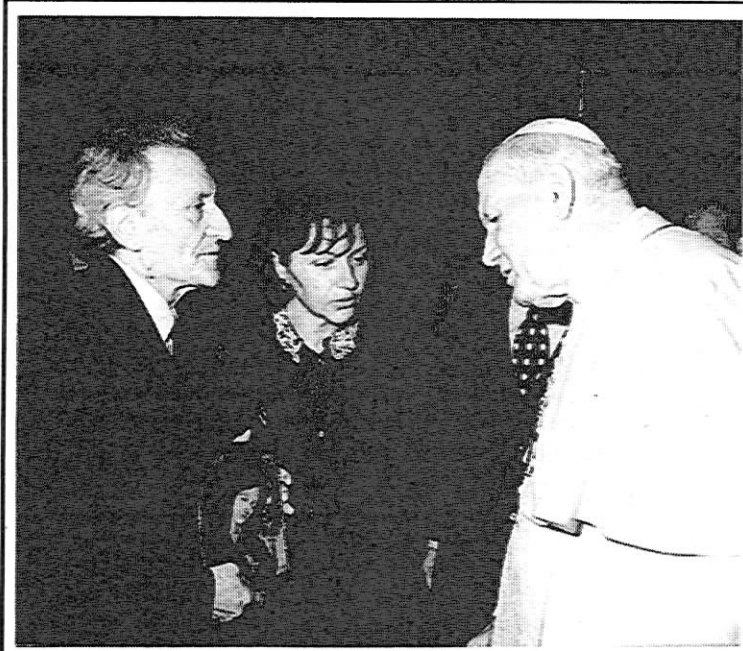
Хиляди години човечеството чакаше Бог да му прати Спасител. И когато хората чува ангелските гласове от небето да възвестяват: „Слава на Бога във висините, а на земята - мир между хората с добра воля!“, те се увериха в пророчествата и тръгнаха да търсят „Кде е Спасителят?“

Той се роди в една пещера, а около него само Мария и Йосиф. Наблизо овчари пасеха стадата си и се чудеха на небесните ангелски песни. Те си казаха: „Пророците писаха, че Спасителят, когото очакваме, ще се роди беден от бедни родители и ще

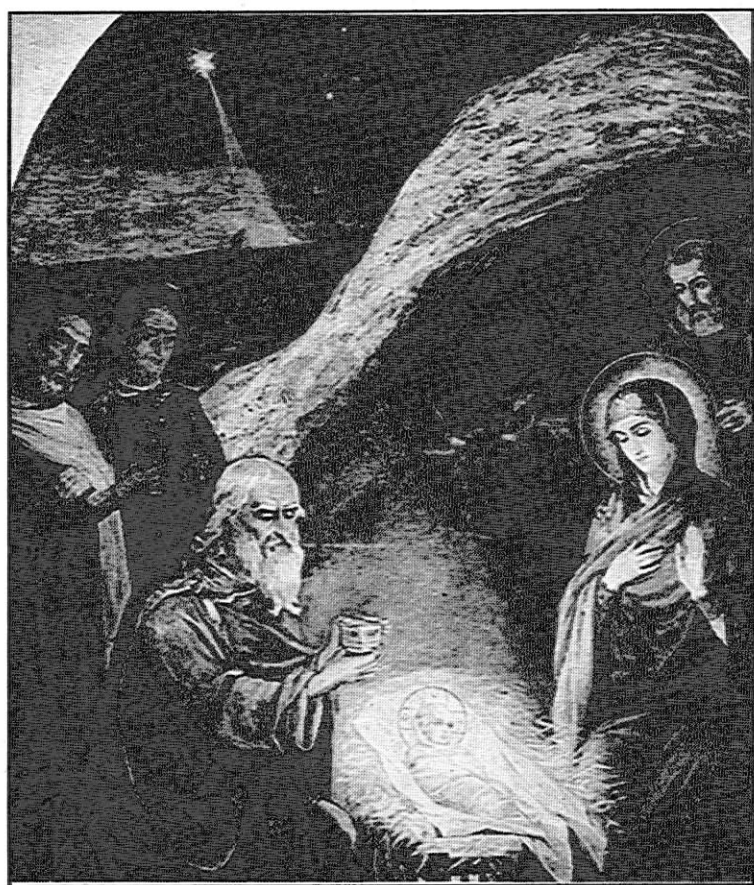
проповядва правда за всички, обич за всички... Хајде да идем да му се поклоним, нека бъдем първите. И ние сме бедни, а такива като нас той най-добре ще разбере.“

И овчарите отидоха, а в ръцете си носеха агънце за подарък. Те вярваха, че Бог не лъже и само той е верен в обещанията си...

Минаха хиляда, почти две хиляди години, а хората като нас, ако са имали щастие то да излязат извън пределите на Отечество то ни точно през декември, рожденият месец на Спасителя Христос, се чудят и (Прод. на 2-а стр.)

Йордан Радичков на аудиенция при папа Йоан Павел II, преводач на забележителния диалог е Росица Станимирова, секретар в българското посолство.

Спасителят

(Продължение от 1-а стр.)

и даже моят, като виждат как се празнува Рождество му. Къщи и улици са украсени, светнали в различни светлини и на много места се чете: „Слава на Бога във висините, а на земята - мир и между човеците - благоволение!“

Европа, Америка, навсякъде по света хората ликуват през декември. Те не мислят толкова колко да заработят, а колко да похарчат, за да отпразнуват Рождението на Христа. Хората - гали вярващи или по-малко вярващи, знаят и са убедени, че само Христос може да каже: „Аз съм Истината, аз съм Пътят, аз съм Живота!“

Такива хора, макар и да грешат в живота си, знаят към кого да се обърнат, за да поправят грешките си. А онези, които не искат Христос за Учител, живеят и действат

по стария закон: „Око за око, зъб за зъб“.

Тази година бих желал декември да е светъл месец, защото ние, последователите на Христос, не забравяме неговата заръка: „Бъдете светлината на Света!“ Да, ние трябва да светим чрез делата си и ще съветваме тези, които не знаят как да светят: „Не ходете и не дръжете с лъжи, родоотстъпници, с предаватели на приятелите си, с убийци и т.н.“

Всеки, разбира се, е свободен човек и избира сам съдбата си. Той сам може да каже какво желае. Ако пък си мълчи и чака друг да му поднесе щастие, то ще бъде чуждо щастие, не негово!

А на тези, които искат да управляват без Бог и без Господар - не им вярвайте! Тях ги видяхме какво могат!

Архим. Г. БЕЛОВЕЖДОВ

АБАГАР в медиите

Известно ни е, че „АБАГАР 1“ и „АБАГАР - Бюлетин“ се ползват и цитират от много читатели в разговор, доклади, сведения, статии, предавания, кога с изрично споменаване на източника, кога без него. Един ден ще си направим справка за всичко това, доколкото ще ни бъде възможно. Ще молим читателите да ни обръщат внимание, когато забележат някъде пропусък или отражение на абагарски текстове. Много ни повиши самочувствието напоследък появянето на немски език на един наш анализ на икуменическата проектодекларация, изготвена миналата година през юли в ливанския град Баламанд от смесена католическа и източно-православна богословска комисия. Бяхме сред първите да я предадем в съгласна форма в брой 11 (1993). По-късно, в началото на годината, се появи обширен анализ на същия баламандски документ в „АБАГАР-Бюлетин“. Оттук бе извлечено достатъчно богато обобщение, представено в най-разпространения католически седмичник в САЩ - The Wanderer. А ето, че тези дни получаваме от Мюнхен пратка с пълния текст на анализа

ни, публикуван на немски език в списание „Forum“, което се разпространява в стохияден тираж сред немскоговорящите християни в Централна Европа. Имаме сведения, че той се разпространява масово и сред украинските католици на техния език, както в родината, така и сред разсеяното им по цял свят. Известно ни е също, че през лятото е бил направен превод на френски език за едно от най-авторитетните издания в католическия свят La Documentation catholique.

Немското списание FORUM публикува бр. 18 на бюлетин „Абагар“, а северноамериканското списание The Wanderer го обобщава в 6 колони и половина.

Архиерейско родословие

Справка за предшествениците на новоизбрания
Никополски епископ монс. Петко Христов

Чрез родословието си всички епископи са свързани със събора на апостолите, от които произхождат чрез канонически определено приемничество. Доктрината е обща за католици и православни. Тук обаче ще споменем по-близкото, национално приемничество на новия епископ, който ще бъде хиротонисан от Негово Светейшество Йоан Павел II на 6 януари - Богоявление, денят на първия проблясък на християнската вяра пред народите. Нали тогава се преклониха пред Младенеца царете, идващи от Изток?

Българският раззел на Никополската епархия започва с назначаването на Филип Станиславов през 1648 г. До тогава, от векове, Никополското седалище се било превърнало в чисто титулярно, сиреч номинално седалище на несъществуваща епархия. Такива се предават на клирици, служещи като епископи към други църковни институции, без да оглавяват несъществуващата епархия. Титуляри на такива епархии са, например Балнеорейски архиепископ Марио Рици (въпреки че Балнеореа, днес Вагноре-ддо съществува обаче само като епархия, а не като архиепископия). Бриулски епископ Христо и Ламфуйски Георги, еднамата съществувала някога в Анадола, а другата в Нубия.

До назначаването на Филип Станиславов, автор на книгата „Абагар“ (1652) и кръстник на нашия вестник, Никополската титла се ползвала най-често от титуляри поляци, без никакво реално отношение към нашето Подунавие и жителите му. Когато в началото на XVII век тук се появили павликани-католици, Петър Богдан Бакиш издействувал от Рим назначаването на българин, който да поеме грижата за една реална църковна общност, със собствени верни и собствен клир. Затова сочим Филип Станиславов като реалния родоначалник на серията Никополски епископи до днес.

Информацията черпим от най-авторитетния справочник по темата на католичес-

ката йерархия от началото на XIII век до началото на XX-ти, незаменната осемтомна творба на KONRAD EUBEL, францисканец-конвентуалец, събрат на новия епископ. Hierarchia catholica, започната от него в края на миналия век и доведена до край от REMIGIUS RITZLER, навремето професор по методология на нашия основател.

Ето списъка. Годината означава въвеждането на епископа в длъжност.

1648 Филип Станиславов

1677 Антон Стефанов

1717 Марко Ангелаш

1725 Никола Станиславов

1743 Антоний Белич

1752 Никола Пульези

1767 Свещатян Канепа

1771 Яков Антоний Руккардини

1776 Павел Дуванлия

1805 Франциск Ферари

1815 Фортунат Ерколани

1825 Йосиф Молайони

1847 Ангел Парси

1863 Антоний Йосиф Плуим

1870 Игнатий Паоли

1883 Хиполит Агосто

1895 Хенрих Дюлсе

1915 Дамян Теелен

1946 Евений Босилков

1976 Васко Сейреков

1979 Самуил Джундрин

1994 (юни) Алоис Богурски

1994 (октомври) Петко Христов

От 23 Никополски архиереи само осем, или една трета, са българи. С изключение на петима, които са от епархийското (бяло) духовенство, като Филип Станиславов, Павел Дуванлия и Васко Сейреков, всички други принадлежат на монашески общности (черно духовенство). Представени са: францисканците-обсерванти с двама епископи, баптистите също двама, а и францисканците-конвентуал-

Монс. Петко Христов в гр. Асизи тези дни преди една година. Зад него - скулптурна група на св. Франциск и млад последовател.

ци двама, един францисканец-капуцин, един успенец, а осеманалите един десет - пасионисти. Сред последните е първият епископ на ордена, едва тридесетина години след основаването му - Франциск Ферари, и мъченика Евений Босилков, осъден на смърт през 1952 г. Насилствено е починал и Хиполит Агосто.

А Самуил Джундрин е прекарал десет години и един месец в затвор, карцер, лагер за принудителен труд. Васко Сейреков остави спомен на изряден пастир, изразходил цялата си енергия за повереното му стадо в течение на броени месеци епископско служение. Трима са известни книжовници: Филип Станиславов със своя „Абагар“, Павел Дуванлия със стихотворенията си, Хенрих Дюлсе с оригиналния си приеизичен българо-италиано-френски речник. Сигурно и еп. Петко ще си намери достойно място сред тези изрядни негови предшественици.

Дневник

(Продължение от 1-а стр.)

освежаване на стени, боядисване на решетки, разместване на шкафове и книги. Много ни помага Тобия Станев от Пловдив, дошъл на гости на сестра си монахиня Авнесия в Рим. Казано се появят новите гости от България, ще направят много промени.

Тук му е мястото да споменем, че докато се ползва също с помощта на две послушнички от ордена на сестрите жозефинки, които всяка сряда идват тук за по-тежката домашна работа - сестра Ангела е румънка, а сестра Ан Мари е французка. Да бяха българки, нямаше да работят така безупречно (и безплатно).

Месецът започна с посещение на италиански дипломат току-що завършил мисия в южноамериканска страна. Вече запознат с идеята и мисията на „Абагар“, остави ни сума за 400 абонамента на вестника. Така броят на нашите абонаменти се повишава с бързи скокове. Казват, че 20 000 абонамента правят вестникът печеливш. Далеч сме

още от тази граница, но тя не е недостижима.

Същият ден започнахме доклад за нашите абагарски планове в България, които на 5 (беше съботен ден) представихме на францискански отговорници, които са напълно съгласни с тях и ще ни окажат необходимата подкрепа.

В неделя се събрахме 18 души гости от седем различни страни, за да чествуваме под абагарска стряха връчването на златния „Велик кръст на папа Пий IX“, първа степен на посланик Кирил Маричков, наш редовен читател и строг критик на вестника ни. Отслужихме божествено, седнахме на маса и поздравихме новия (вероятно първи) български кавалер с ватиканско отличие през всички 13 века на нашата държава.

На 11-ти поминахме мъчениците Евений Босилков, Камен Вичев, Йосафат Шишков, Павел Джиджов, позубени неясно преди 42 години. Техните гробове са все още неизвестни, въпреки, че сме вече по следите им. Същият ден получихме съобщение от постулатора на каузата за канонизиране на еп. Босилков, че не се предвижда близкото му пробъзласява-

не за „блажен“ - последно стъпало предшествуващо канонизирането. Така България губи честта да представи първа за църковен култ един мъченик от войнствувания атеизъм. Процесът за канонизиране на Босилков беше изпреварил тези на другите жертви на болшевиизма в цял свят с близо едно десетилетие, предимно поради усилията на отец г-р Иван Софранов с дейното участие на „Абагар“ - персонал, ресурси и документация. Неизползувана за дълго време ще стои също изцялата икона, изобразена за случая от голям македонски зограф, чието име ще ви бъде съобщено, когато настъпи събитието. Не може да се нарадва на прославянето на нашия мъченик и постулатора на ордена на отците пасионисти отец Карлос Лазирраза, вече приключил мандата си. Да му носят греха причинили те закъснението.

На 12 установихме наличието на една сума, представена ни от немски епископи за културна междучерковна инициатива в България. Тя е скромна, но представя голямо настръхване

(Продължава на 3-а стр.)

Вестникарски ХИТ

или какво може да стане между Римския форум и Ватиканския храм

Въобразете си, че по случай новогодишните празници в „Дума“ предлага на читателите си 900 страници-притурка „Свещеното писание“, и то не „Забава-ната библия“, която само преди пет години се разпространяваше чрез няколко издания от по 20 000 екземпляра. Коледната изненада е по текста на сингалното издание от 1925 г., преиздадено през 1982 г. с преговор от Стефан Провез, убог от Траянополски епископ Иларион, и бележки под линия от Ясен Бориславов. Невероятно нали? Затова някои от ясно викат „вълци с овча кожа“, а от ляво - „наркотрафиканти“, понеже продавали „опиум за народа“.

Странно, наистина. Но точно това става тези дни в Италия. От средата на ноември, всяка сряда, до Коледа органът на Партията на демократичната левица, бившите комунисти,

„L'Unita“, предлага на читателите си части от Новия завет, от „Книга за живота на Исуса Христа, Син Давидов, Син Авраамов“ (Ев. от Матей гл. 1, стих 1) до „Амин“ (Кн. Откровение гл. 22, стих 21). До Коледа 300 000 италиански семейства ще притежават колекция от шест томчета „Свещеното писание“ с по 150 страници единият. Преговорът е от директора му Валтер Велтрони, убогът от архиепископа на Милано, кардинал Карло Мария Мартини, бележките от бившия теолог Алчесте Сантини. Събитието е толкова необичайно, че г-н Велтрони поиска аудиенция от папата, за да го увери, че тук няма скрита игра. Наистина „Something Funny Happened on the Way to the Forum“ („Странни неща стават по пътя към форума“) - както гласеше заглавието на Бродуейски мюзикъл отпреди тридесетина години...

IN MEMORIAM

Отец Бернар с колеги.

Стойх“, където достигна до нивото на признат специалист по въпросите на Ватикана. Наричат ги „Ватиканисти“ или „Ватиканолози“. Няма сериозен вестник на Запад, лишен от такъв свой специалист. А отец Бернар бе от най-изтъкнатите. По време на Втория ватикански събор той завеждаше франкофонния отдел на специалната служба „печат“ към Събора. Остана в Рим и след закриването му през 1965. Като че ли и това не стигаше за отца. В течение на 13-те си римски години, с интелигентност и усърдие, се прояви също като един от най-уважаваните специалисти по

Франсоа Бернар

(1922 - 1994)

Голям журналист, пожелал да приключи кариерата си в България

Докато значителен брой българи биха желали да напуснат Родина и да се преселят някъде на Запад, има европейци, които мислят, че си заслужава да емигрират в България. Един от тях бе отец Франсоа Бернар, от обществото на успениците. Десетилетия наред България беше в мечтите му, най-вече поради златните страници, написани тук в летописите на монашеското общество на опците успеници още от началото на тяхното съществуване (1863). Оформил се като духовник и учен в контакт със съученици българи във Франция, той следял подвига им през тежките години на тоталитаризма, когато някои от тях претърпяха присъди в затвор и лагер, а трима бяха екзекутирани (1952). Междувременно той се открояваше все по-ярко като един от водещите католически журналисти не само във Франция, а и в света. От 1954 г. работеше в екипа на френския католически ежедневник „La

въпросите на две италиански обществени „болести“ - Червените бригади и мафията. През 1974 г. получи престижната награда „Citta di Roma“ заради една негова анкета върху състоянието на вярата във Вечния град“. През последните месеци изглеждаше, че мечтата му да работи в България можеше да се осъществи. От известно време той се грижеше за младите български кандидати за монашески живот в ордена на опците успеници. Затова беше и дошъл с тях в Пловдив. Обаче след внезапна криза, остави тялото си при мощите на събратята - изповедници на вярата, Камен Вичев, Йосафат Шишков и Павел Джиджов, екзекутирани през същите дни на неговата смърт, обаче 42 години порано.

Мотото, изповядвано от Франсоа Бернар, според в. „La Croix“ (25.11.1994), „Верска лоялност, но издателска свобода“, дава израз също на едно наше основно абазгарско убеждение.

Основателят на нашия вестник (четвърти от ляво) на последната редица, а под него вляво новоназначеният кардинал Ив Конгар; още по-наляво между двамата високи - кардинал Йозеф Рацингер, който днес оглавява най-важния ватикански отдел - Конгрегацията по доктринните въпроси. Групата бе заснета през февруари 1965 г. С други думи, по върховете ще търсите вярхите. От тази среща произтече един от най-сполучливите текстове на Втория ватикански събор, декрета за мисионерството.

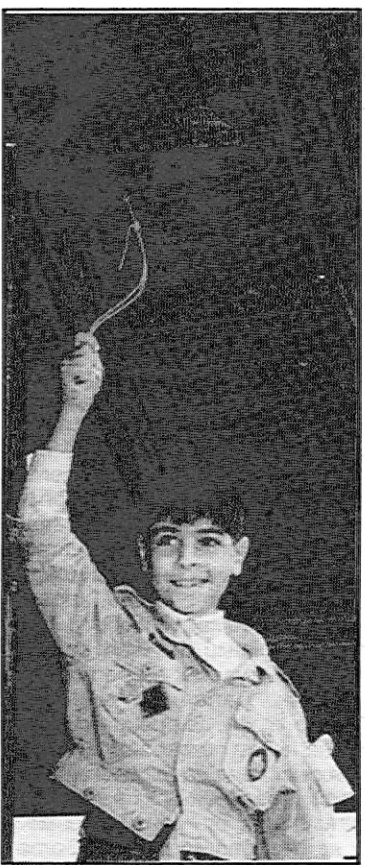
Съприкосновения

Всеизвестното ни абазгарско смирение повечето пъти ни налага да премълчаваме познанства с високопоставени лица, ако това е в интерес за каузата ни или ако не представлява поучение за бъдещите поколения. Бягаме от суетата, както някои бягат от късметата си. Дали и този път ще успеем да се придържаме към принципите си, нека съдят читателите: пътят на двамата от новоназначения кардинали някога са се срещали с абазгарските ни пътеки.

С кардинал Ив Конгар, сега 90-годишен, сме работили заедно по време на две продължителни съвещания в манастир, в хълмистия район южно от Рим през зимните месеци на 1964 и 1965 г. Бяхме свикани с двадесетина други специалисти (periti) за окончателното редактиране на съборния ватикански декрет върху мисионерската дейност на църквата, известен с началните си латински думи „Ad Gentes“. Тогава той беше току-що навършил 60 години, но беше световно известен със смелите си становища в много области на църковната доктрина. При едно посещение в римското му студио, силно впечатлението ни направи паисевската обстановка на къщата му.

С кардинал Винченцо Фаджоло, заедно с покойния сега проф. Рафаел Моия, сме се занимавали, с официалното издаване на съборните текстове през цялата първа половина на 1966 г. Ако окончателната редакция ви задоволява, не забравяйте този кардинал и сътрудниците му.

Коледно настроение

Дневник

(Продължение от 2-а стр.)

за нас, понеже предоставянето ѝ бе дълго саботирано от всестранно компрометиран фактор в България: заубихме цели дванадесет месеца след като ни бе отредена. Да му носят греха и тези.

Тринадесетото число на месеца е винаги благоприятно за „Абазгар“, не толкова защото къщата ни се намира под този номер на улица „Лугано“, а защото сме се поставили под специалното покровителство на св. Антоний Чудотворец Падуански, чествуван на 13 юни. Ако не ни вярвате, опитайте и вие. На 13 ноември имаме честта и щастие то да посрещнем приятели от България, кацнали на второто римско летище „Чампино“. Без да се уболяваме, създаде се нещо като официална група посрещачи, начело с посланик Кирил Маричков, заедно с персонал и всички коли на двете български посолства в Рим. Иначе как щяха да се побрат петдесетина души от делегацията и посрещачите. Делегацията идваше с изключителната цел да се срещне с папата, както и стана следващия ден в 12 ч. На летището особено ни зарадва приятелската усмивка на Йордан Радичков, приел да ни донесе „по въздуха“ първите екземпляри от ноемврийския брой на в. „Абазгар“. Поздравихме се с Тончо Жечев, който носеше за папата многоиздавания „Български Великден и страстите български“ и със Светлин Русев с картината също за папата. Уверихме ги, че Светият отец е вече наясно, и то не отсеза, за изкуството и на едния и на другия.

За специалното значение на аудиенцията, дадена на българската делегация, имаме възможност да се изкажем в интервю по телефона предадено късно вечерта по българска телевизия на фона на кадри от срещата с папата. Казват, че

абазгарският коментар налучкал точно сърцевината на това изключително събитие.

• На 11 ни зарадва една пратка от Мюнхен: нашият откопшен съратник Ихор Заверуха ни праща няколко екземпляра от стопте хиляди, в немски превод, на един наш анализ на ватикански документ по въпроса за униатството, наречен „Декларация от Баламанг“. Статията, появила се първоначално в бюлетин „Абазгар“ на италиански език, бе прегадена също, в обобщена форма от североамериканския католически седмичник „The Wanderer“ миналата година и е готов преводът ѝ на френски език за публикуване от едно от авторитетните църковни издания „La documentation catholique“.

• На 17 повторно на 20 се яви при нас група италиански дейатели в областта на културата и политиката, които се интересуват живо от положението в България. Взеха си бележки и адреси за по-нататъшни връзки.

• С 16-о число на месец ноември се попълва първия том на Домашната ни книга, където са вписани имената на всички ни гости от 16 май 1981 г. Тя влезе в архива и оттам към вечни времена: един ден историци ще черпят информация за трафика на хората около „Абазгар“. Наложи се да започнем нов тефтер. Да бързат нашите приятели да си намерят място там, за да не останат извън световната история. До края на месеца гостите ни зарадваха с 23 присъствия, непременно на маса, а някои и пренощуваха.

• На 21 след продължително мъчение, успяхме да предадем по факса наше интервю по въпроси на Росен Милев за сп. „Balkan Media“, с което ни свързва няколкостотинно ползотворно сътрудничество.

Деца на Ново Делчево - първо причастие.

Пред прага на третото хилядолетие

(Продължение от 1-а стр.)

Уверяват ни близки на папския двор, че то е било обмислено и запланувано от дълго време. За голямото значение на 2001-та година папата изрично говори още в първите си слова, след като бе избран на този пост преди 16 години. Сега обяснява защо и как.

Посланието изпълва 68 страници, неговият формат, следователно ще може да бъде лесно преведено от Българската епископска конференция за разпространяване сред верните и хората с добра воля в нашата страна.

Съдържа пет глави със следните заглавия:

„Исус Христос е същият вчера и днес...“;

Юбилеят от 2000-та година;

Подготовката за Великия юбилей;

„Исус Христос е същият... вовеки“.

Забележете връзката между първата и последната глава. Касае се за един и същ цитат от Посланието на Апостола до евреите (гл. 13,8), разчленен за нуждите на папското размишление, с цел да бъде изтъкната ролята на Спасителя в историята на човечеството; колкото да е превратна тя, над нея и чрез нея се простира духовното влияние на Божия син - алфа и омега, начало и край на сътворението. Вчера, днес и вовеки. Както впрочем четем в Книгата „Откровение“ (Апокалипсис) на св. Йоан Богослов, гл. 1.8.

ПАПАТА ИЗПОВЯДВА ГРЕХОВЕТЕ НА ЦЪРКВАТА

В Църквата, а и в обществото, особено внимание бе обърнато на третата глава на това папско послание. Там става въпрос за конкретна-

та подготовка и самото чествуване на юбилея. Папата предлага два етапа по пътя ни към 2000-та година. Характерно за първия етап, от днес до края на 1996 г., е осъзнаването на греховете ни през изтичащото второ хилядолетие и разкаянието ни за тях, за да бъдем опростени от Бога и така да пристъпим, чисти и праведни, към новото благодатно време. Йоан Павел II не изпитва задръжки, за да се разкае и да моли опрощение за греховете и опущенията на чедата на Църквата през вековете и по-специално през последните времена. Вестта за това негово намерение, разпространена се през пролетта тази година, породи известен смут в някои църковни среди. На тези хора се струвало неподходящо, а даже и богохулствено, да се предположи хипотезата, че Църквата може да греши. Нали тя е Христова невеста, мяло, чиято глава е сам Христос? А когато го твърди папата, „незаблудимият“, „непогрешимият“, въпросът стига до абсурд и парадокс. Освен че не са се задълбочили сериозно в доктрината за същината и мисията на Църквата, тези хора не са си препроучали внимателно един важен параграф от Догматичната конституция за Църквата, издадена от Втория Ватикански събор „Lumen Gentium“ § 8. Там четем: „...докато Христос „свет, незлобив, непорочен“ (Послание до евреите 7,26), не знаеше грях (виж Второ послание до Коринтяни 5,21), а дойде, за да удовлетвори само за греховете на народа (виж Послание до евреите 2,17), Църквата, която събира в лоно си също грешници, света и съвременно винаги нуждаеща се от пречистване, не пренебрегва ни-

кога както покаянието, така и обновлението си“.

Текстът, а и доктрината, която лежи зад него, са все още обект на анализ в богословски среди с разногласия, отразени в специализирани списания и на Междущерковни колоквиуми на богослови и дейтели в областта на икуменизма. Мненията се делят между едно отъждествяване на греха в Църквата с тези на членовете ѝ, от базата до върховете, и едно възличане на цялата църковна институция в известно греховно положение. Понеже като че ли по необходимост, тя е все още „дефицитна“, недостигаща до съвършенството, което се очаква от нея. Спорът е донякъде отражение на по-стари конфликти, противопоставяли католици и протестанти по време на Реформацията.

Второто становище за „греховете на Църквата“ се счита позиция, възмущаваща от някои католически богослови поради съприкосновенията им с колеги протестанти и под влиянието на икуменически събражения. Думите на папата не преизтъняват никакво изрично разрешаване на въпроса, въпреки че неговата мисъл някак си витае между двете позиции: греховете са на чедата ѝ, но Църквата е онази, която се разкайва и иска проща за тях. „Правилно е - пише папата - Църквата да вземе върху себе си, най-съзнателно, греховете на своите чедата, имайки предвид всички онези случаи през вековете, когато те са се отдалечили от духа на Христа и на Евангелието му, и са представляли пред света, вместо примера на един живот, възновен от вярата, начини на мислене и на действие, които са израз на противобогословско свидетелстване и скандално поведение“ (Tertio millennio adveniente, 33).

ИНКВИЗИЦИЈАТА, РЕЛИГИОЗНИТЕ ВОЙНИ И НЕЩО ДРУГО

„Греховете“, за които папата иска опрощение от името на Католическата църква, са описани в следващите параграфи на посланието. Въпреки че те са представени в много общи линии, не е трудно да бъдат сложени в конкретни исторически ситуации от миналото и от настоящето на Църквата, да бъдат даже свързани с конкретни лица по цялата стълба на църковната йерархия.

Те са групирани в три сектора на църковния живот. Папата е разтревожен на първо място от разцеплението в Църквата, грозно петнало християнската общност през изтичащото хилядолетие - в началото му (XI-ти век) - схизмата с Източните църкви; в средата му XVI-ти век) - раздялата с протестантските общности (§ 34).

Той признава също и силно порицава прибавянето, от страна на църковни дейтели, към средствата на нетърпимостта и на насилието при преследването на истината.

Алюзията за инквизицията и религиозните войни, характерни за някои векове и все още доловими в някои съвременни ситуации, е достатъчно ясна. Папата споменава всичко това, въпреки усилията на някои да ограничат отговорността на църковни фактори, позовавайки се на обстановката от „онова време“ и на предизвикателството

на „другите“. Тези чедата на Църквата - четем - „са опетнили образа ѝ до толкова, че да не може да отразява напълно фигурата на своя разпънат на кръста Спасител, превъзходен пример на търпелива любов и смирена благодат. От онези тъжни църкви от миналото, за бъдещето изтъква едно поучение, което трябва да убеди всички християни да се придържат към златната норма, продукувана от Втория Ватикански събор: „Истината не трябва да бъде налагана освен чрез собствената ѝ сила. Тя, която навлиза в ума на човека неусетно и същевременно крeпко“ (Декларация за религиозната свобода, § 1)“ (§ 35).

Един смел покаятелен жест изисква Йоан Павел II от съвременната Църква заради своя дял от отговорността за злините на нашето съвремие. Той споменава изрично религиозното безразличие, отчасти причинено от недостойното поведение на църковните хора, отслабването на нравственото чувство и на молитвения живот, мълчанието пред наличието на явни форми на несправедливост в нашето общество, неубеденото приемане на поученията от Втория Ватикански събор в областта на вярата и на богословското мислене, в живота и дейността на Църквата, в отношенията ни с човешкото общество.

...И ОБРАТНО, ПРИМЕРЪТ НА МЪЧЕНИЦИТЕ

Като част от тази подготовка Светият отец споменава нуждата да бъдат изтъкнати заслугите на онези, които са свидетелствували за „новото време“ със собствен си живот - мъчениците от последните години. Сред тях ние, българите, разпознаваме нашите собствени мъченици - и на първо място Божия раб Евгений Босилков, с другарите му, погубени през оная но-

емврийска нощ на 1952 г. Очакването ни той да бъде възгласен за „Блажен“ от Светия отец папата в най-скоро време и така да бъде предложен официално за почитаващ литургичен култ, за сега е осуетено. Не виждаме името му сред групата кандидати за канонизиране в началото на новата година по случай юбилейните чествания за рождението на основателя на ордена на отците пасионисти, към който се числеше и нашият мъченик. Не ни е известно кога ще се появи нова конкретна възможност. Надяваме се, от друга страна, когато зазари оня ден, да бъдат в напреднал етап на разглеждане каузите на другарите му по мъченическа съдба - отците успенци Камен Вичев, Йосафат Шишков, Павел Джиджов - съученици и събратя на техни съподвижници в изповядването на вярата, като архиепископ Методи и архимандрит Горазд.

По повод мъчениците, подготвили обществото за достойното прекратяване на прага към третото хилядолетие, папата разширява погледа ни към другите християнски църкви, и в частност към източно-православните: „В края на второто хилядолетие, Църквата се явява отново като Църква на мъчениците... Свидетелствуването за Христа до проливане на собствената кръв днес е общо наследство на католици, православни, англичани и протестанти“ (§ 37). С други думи, канонизирането на нашите мъченици, Евгений Босилков и другарите му, не трябва да бъде разбирано като неуместно изтъкване на техните заслуги пред тези на другите, многобройните верни на Българската православна църква - епископи, духовници, миряни, еднакво пострадали заради вярата си през последните десетилетия.

Ще дойде ли папата

В розовата градина

(Продължение от 1-а стр.)
срещна също с любимата ви Източно-православна църква, в дух на искрено братско благоговение и помирение.“

В очакване това да се сбъдне, ще продължаваме да му гостуваме все по-многобройни, убедени, че благословията, която получаваме при това възбуждащо съприкосновение с Римския първосвещеник е и благословия

за българския народ. Заяви го изрично папата в края на аудиенцията: „Призовавам Божията обилна благословия над вас и над целия български народ“. А благословията, както казва една римска поговорка, си прави път през седем стени. Да не тръгне сега някой да строи допълнителни дувари, че и благословията на папата да не успее да ни докосне.

Петър Младенов като външен министър на аудиенция при папата. Преводачът е познат...

Йоан Павел II и България

Историческа справка

Вестник „La Croix“, един от най-влиятелните в света по въпросите на Църквата, в броя си от 16.12.1978 г. забелязва първия сигнал на избрания само преди два месеца папа, че той има намерение да установи добри отношения със страните от Източния блок. Поводът? Аудиенцията, дадена на 13 ноември в 18.30 ч. на българския външен министър Петър

Младенов. Събитието е отбелязано също в Абазарските ни летописи от времето. „Касае се - твърди вестникът - за първия официален знак относно линията, която новият папа възнамерява да следи спрямо Източните страни“.

Значи, пак България с предимство. Тя не е последната, а първата в графика на папата.

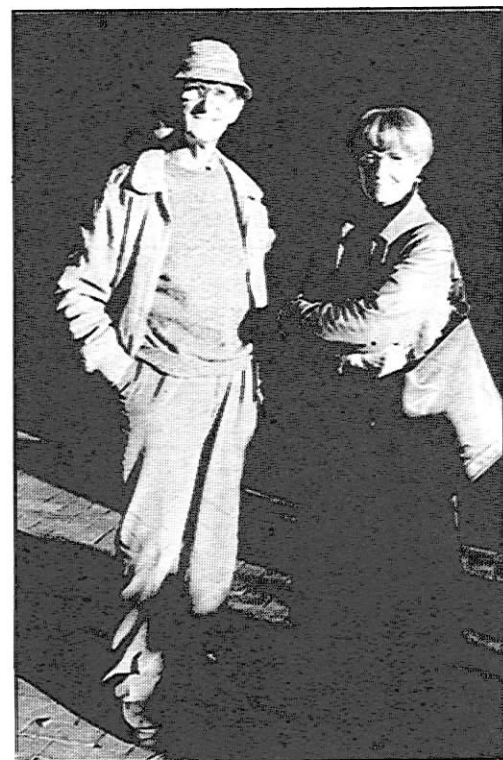
Българинът Любомир Далчев

Честит деведесет и втори рожден ден, маестро

(Продължение от 1-а стр.)

Бъдещият скулптор завършва живопис в Софийската художествена академия при художника проф. Никола Маринов, акварелист, през 1926 г. и започва художествената си дейност с няколко големи картини, които излага на общите годишни художествени изложби. За още 7 години завършва скулптура в Кралската академия за изящни изкуства в Рим при проф. Е. Луппи и специализира пластична анатомия в Академията по изкуствата в Париж при проф. А. Меж.

От 1934 г. творчеството му е посветено изключително на скулптурата. То е огромоно по количество и раз-

Проф. Любомир Далчев със съпругата си скулптурката Анна Далчева, 1990 г. Сан Франциско.

нообразно по тематика и материали на изпълнение.

Могат да се различат два основни периода - преди 1960 г. и след това.

Първите му работи - „Движение“ (1933) и „Тоалет“ (1934) получават наградата по скулптура и са купени от Националната художествена галерия в София; следват поредица портрети (около 30 на брой големи тела, декоративни фигури). Материалите са: камък, бронз, теракота, мрамор, дърво. Много от тях се намират в парковете на големите български градове. Неговото творчество от първия период обхваща и декоративната украса на Народната банка - София, картуша на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, на Съдебната палата в Русе, фонтана в Русе, летните театри във Варна и много други. Най-голямото произведение от този период на Любомир Далчев е скулптурната украса на Зелената зала в Съдебната палата, София (понастоящем Исторически музей). Това са осем композиции с повече от 65 фигури над естествена големина. „Солидната академична подготовка на Далчев издига това произведение до един от върховете на българската скулптура.

Вторият период на проф. Далчев е нов период и за българската скулптура. Първа от тези творби е скулптурата „Бунт“, 1960 г.

Архитектоничните форми и принципи в изграждането на тази фигура се наложиха като характерна черта за скулптурата в България и доминират във всички български изложби. Най-известни от втория период на Далчев са: „Николай Коперник“, 1967 г. (Варна), „Семейство“, 1968 г. (София), „Орфей и Родона“, 1970 г. (Смолян), циклите „Баща“, „Деца на Виетнам“, „Образи от миналото“, както и Братската могила (1970) в Пловдив - уникално произведение от 100-метров скулптурен фриз, в който драматизмът и силата на Далчевото творчество се преплитат с редица нови и смели решения за монументалното изкуство.

През 1979 г. Любомир Далчев прави малка пластика и изложба във Виена. Не се завръща в България. На 77-годишна възраст той напуска своето ателие и своя дом и заминава за САЩ, където, заедно със семейството си, най-напред се установява в Кливланд, щата Охайо. Там прави скулптурата на Макгахан - американски журналист, който по време на Руско-турската война 1877-1878 г. е придружавал руските войски и българските опълченци (поръчка на българо-американската фондация, учредена на негово име). През 1985 г. напуска Кливланд и се установява в Калифорния.

Сега, започнал вече 92-ата си година, проф. Любомир Далчев напразно търси, повече от 2 години след падането на тоталитаризма в България, 40 свои творби - „оригинали и уникали, неизлагани досега“, които са изчезнали или унищожени, извън малките пластики, рисунки и ескизи, тъй като къщата и ателието му в София са ограбени.

„Войниците на Самуила“ - 1977 г. Скулптурната композиция е поставена на площад „Александър Невски“ през 1981 г. по инициатива на Комитета за честване на 1300 години България след емиграцията на професора в Америка.

Към Родината

Атанас Далчев

Не съм те никога избирал на земята.
Родих се просто в теб на юнски ден във зноя.
Аз те обичам не защото си богата,
а само за това, че си родина моя.

И българин съм не заради твойта слава
и твойте подвизи и твойта бранна сила,
а зарад туй, че съм безсилен да забравя
за ослепените бойци на Самуила.

Да търси, който щё, във теб сполука бърза
и почести и власт със страст една и съща,
страданието мен по-силно с теб ме свързва
и нашата любов в една съдба превръща.

1965 г.

Скулптурата

Из студията на проф. Любомир Далчев „Съвременното изобразително изкуство на Запад“, 1978/79 г. написана в София, непубликувана

чар, който не лесно можеше да се преодолее.

Голямото дарование на Огюст Роден беше предопределено да изпълни тази голяма задача. В своето обстойно и задълбочено изучаване на натурата и дългата си практика на скулптор, Роден стига до убеждение, което не беше ново за натуралистите, че реалността като обект на изкуството, трябва да се пресъздава точно и искрено. Истината не бива да се идеализира, а да се дава неподправена и тогава, когато е груба и жестока. Защото щом бъде изобразена вярно и се превърне в изкуство, става красота. Такова е цялото голямо творчество на този гениален скулптор.

В своя път на развитие, красавата и изящна форма постепенно се променя, тя загубва и деформираща, пропорциите се променят, затова пък, става все по-енергична, по-нощна, по-експресивна. Сега човешките форми придобиват друга стойност, те не са точните форми на тялото с изисканата повърхност на миналото, те са едно отражение на духовното, на психологичното. Формата се е превърнала в

Л. Далчев - автопортрет, 1930 г., живопис.

израз. По нея са се появили бразди и подутини, грапава повърхност се съчетава с гладката, за да обогати общото въздействие. Композицията у него загубва своето изящество и хармония, промените я правят динамична и с изразителен силует. Само бронзът е в състояние да придаде плътност и сила на неговото изящество. В бронз са и неговите най-изразителни скулптури, между които са „Буржоата от Кале“ и неговото гениално постижение „Балзак“. Роден успя да измести изящните и замасани форми, като ги замени с нови по-живи, по-силни и

по-изразителни. Старото разбиране за пластичната форма изгуби своята власт и отмина в историята. Новото грубо и експресивно изпълнение даваше големи възможности и откриваше широки перспективи.

Постигнатото обаче не беше продължено. То замръзна в монументално-декоративни обеми на неговия ученик Бурдел. Колкото и лични черти и положителни пластични качества и да имаше, то бележеше стълка встрани в едно формално търсене. Майол и Деспио все още се придържат в традиционния характер на скулптурата с една голяма емоционалност и сила, подсказани от творчеството на Роден.

За съжаление изкуството на този гениален скулптор не намери достойни последователи, макар че откриваше простор за нови завоевания. Така в областта на монументалното, нищо почти не беше направено, тъй като това усещане бе чуждо и на самия Роден. И за да бъде продължено дори и в тая посока, необходимо е бъдещият скулптор да е стигнал онова ниво на знания, на познаване на натурата и човеш-

кото тяло, каквото Роден притежаваше. Направиха се опити и в други направления. Големият хърватски скулптор Иван Местрович - ученик на Мецлер, построил няколко забележителни скулптурно-архитектурни ансамбли, един от които е паметникът в Авала, близо до Белград. В тези монументи, тъй и в цялото му творчество, личи тънък декоративен усет, монументално чувство, познания и въображение. В неговите творби лесно ще се открият следи от сецесиона, Древна Гърция и Византийската школа.

Подобно на Шагал, германският скулптор Барлах се опира на народните пластични постижения и ги разви в едно голямо изкуство. В него той постигна не само голяма психологическа дълбочина, експресивност и динамика, но и ярко изявен личен почерк. Негови герои са обикновените хора със свой характер, психика и лична съдба. Тези прости хора живеят и истински действат. Тези големи съвременни скулптори, към чиято група принадлежи и Худон заради портретното си майсторство, което изхожда стриктно от реалността, макар и да е близко с лъжескласическите форми, предава образа живо, задълбочено и осезаемо. Техните знания за реалността и тънкият пластичен усет ги кара да изграждат обемите конструктивно и да ги организират пространствено отвътре навън.

Отци — кардинали

Анализ на важно събитие във Ватикана

(Продължение
от 1-а стр.)

твуват около Вечния град, както и по-важните градски църкви. В края на XVI-ти век папа Сикст V определя броя им до седемдесет души, както и задълженията им — освен че са избиратели на папата, те оглавяват колегиално отделните ватикански ведомства, конгрегациите (виг министерства). В по-близките времена броят им бе увеличен до сто, а по-късно до 120, с възможност да бида лесно прекриван поради уважителни съображения. Днес възрастта е по-строга ограничена само броят на избирателите на папата: те не трябва да надвишават 120 души, които не трябва да са над 80-годишна възраст. Над тази възраст броят им е неопределен.

СТАРШИ И МЛАДШИ

Казаното до тук ни позволява да представим 30-те нови кардинали, оповестени от папата в словото му от 30 октомври пред верните, събрани на площада „Свети Петър“ в Рим и въведени в достойнството им на 26 ноември в рамките на специално заседание наречено „консисторий“. Главна цел на папата очевидно е била тази да попълни бройката на кардиналите, имащи право да избират новия папа, когато това стане нужно. Тези 30 души изпълват цифрата 120, имайки предвид също няколкото кардинали, които през близките седмици ще трябва да се преаргументират сред „старейшите“, като например Агостино Казароли, по-

сетил България през 1976 г., придружен от нашия основател. Няколко имена в повече се прибавят към съществуващите вече над 80-годишни кардинали, които няма да са избиратели на папата. За тях отличително е просто признание на заслуги.

Всяко попълване на кардиналския колегиум, особено когато то е толкова крупно като настоящото, предизвиква коментари за новата картина в централното управление на Църквата. Изпълва на първо място наличието на максимална бройка на избиратели на папата, каквато не се помни досега. Имало е случаи в миналото, когато папата е бил избран от гузина-две кардинали. Днес те са десет пъти по-многобройни. А понеже обикновено сред тях са също и кандидатурите, сред които се избира папата (иначе абстрактно всеки член на Църквата би могъл да бъде избран), изборът е по-широк.

ЕТНИЧЕСКО И КАТОЛИЧЕСКО РАЗНООБРАЗИЕ

Расте и броят на кардиналите-неиталианци. Днес те представляват три четвърти от кардиналския сонм, когато векове наред, до преди Втория ватикански събор, обратното беше нормата. Намалва в частност броят на кардиналите, достигнали до този пост по вътрешната ватиканска стълба. Сред новоназначените само 4 са бивши ватикански служители. Сред тях е също пътувалият в България през 1986 г. монс. Луиджи Поджи, настоящем завеждащ службата „Библиотекар на Свещ-

тата римска Църква“ (от неговото ведомство са отците Боул и Мецлер, префекти съответно на Ватиканската библиотека и на Ватиканския таен архив, гостували ни в София в края на септември). Не виждаме името на монс. Ре сред новобраните кардинали, въпреки че то бе прибрано съобщено от нашия младши събрат „Истина-Veritas“ още през месец юли. Той обаче все още заема важен пост във Ватиканската администрация, където неведнъж сме се обръщали по спешни абагарски въпроси. Останалите са почти всички оглавяващи местни църкви в отделни страни: 6 в Европа, 4 в Азия, 9 в Южна и Северна Америка, 2 в Африка.

Три са избраните сред заслужилите в отделни сектори на църковния живот, които увеличават квотата на старшите кардинали, без право на гласуване при избирането на папата: албанският свещеник Микел Колики, осъден на смърт от Енвер Ходжевия режим и богословите Ив Конгар и Алоис Гримайер.

Забелязани бяха имената на йерарси от страните на бившия Източен блок или свързани с тях ватикански служители, както споменатия монс. Поджи. Такива са: архиепископът на Прага Мiroslav Vlk, принуден да се препитава в течение на 20 години чрез миене на стъклата на колите при светопарите (1968-1988); архиепископът на Сараево Винко Пулич; архиепископът на Минск Кажимеж Святек; архиепископът на Хавахауи Ортега; шкодренският духовник Микел Колики.

Младенецът

Дойде на света както всяко дете, със усмивка невинна и чиста, по воля на Бога, изгря като знак на небето, звездата лъчиста.

Към своята майка протегна ръце, прати свят благослов над земята, в очите Му сини гореше любов голяма, до днес непозната.

И бедни пастири дойдоха със дар, поклониха се там в пещерата, най светлият ангел над люлката бли, със мирново клонче в ръката.

Младенецът погледна

с усмивка към тях -

Аз дойдох - каза тихо и нежно, любовта и надеждата литнаха в миг, като гълъби два белоснежни.

17.XI.94 г.

Д-р Лилия Игнатова

Книги с посвещение

ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ, Вечният Бог. Книга за Вярванията и празниците на българите (Изд. „Феникс“, София 1994) 202 стр.

Темата на народните обичаи специално привлича вниманието ни. В миналото сме представяли творби с подобно съдържание на наши приятели, като „Селски календар“ (1987) от Георги Марковски и „Завещания от векове“ (1993) от еп. Иларион. Поради липсата на по-задълбочени богословски проучвания на религиозността на българина, тези издания разкриват пред нас духовни пространства, в които вярата народна намира поле за достатъчно богата изява. Вярно е че „верованията“ нерядко издават нехристиянското си родословие, а често се ограничават до грижата за ежедневието, повече отколкото може би е потребно за вечно. Обаче земното не е извън обсега на Евангелието. Нали Исус Христос е именно „въплотеното забинагу“ Божие Слово, направило свое всичко земно и човешко, „освен греха“? А кой поучаваше апостолите да се молят за „насъщия ни хляб“? Тази връзка между земните потребности на човека и небесния Разпоредител на благата изтъква Петър Константинов при описването на десетки-

те народни обичаи по страниците на тази увлекателна книга. Това не са просто разкази, а внимателно изследване обхванало фолклорната картина по цялата територия на страната, със сравнения и допълнения на отделните особености в този или онзи регион. Без да бъдат изрично цитирани, в основата на личните наблюдения на автора лежат крупните творби на известни наши етнолози и етнографи, от рога на Михаил Арнаудов, Христо Вакарелски и Иван Хаджийски. Към тях Петър Константинов прибавя силните си религиозни убеждения, които му позволяват да съзре, даже в най-материалистичните прояви на народния дух, молитвения момент. Особено подходящи за този предколеден сезон са страниците, посветени на коледните „вярвания“. Къде другде, освен в български дом, може да прозвучи тази молитва „преди ядене“: „Слез, Боже, да вечеряме“ (стр. 108)? Като че ли сме отново във времето, когато Бог „ходеше низ рая по гневната хладина“ за да гостува на хората (Битие, 3,8).

Errata corrige

Поправяме си грешките
(и силно се бием в гърдите)

• Една гревна приказка разказва как абат Мартин си изгорил абатството само заради една погрешно поставена запетая. Без малко щяхме да си изгорим вестника заради една погрешна буква в цитата от бестселъра на папата. Въпреки че с голямо смирение обяснихме,

че грешката не е наша, а на „словослагателя“, дължим извинение на читателите...

• На 2-а страница е пропуснато името на момата с национална носия - тя е десетгодишната Миленка, дъщерята на нашия редактор Христо Ковачев, заедно с Магарския лауреат Христо Ог-

нянов. Той лично ни моли да поменем името на красавицата.

• Статията „Западни изкушения“ на 1 и 5 страница бе написана и изнесена от автора на английски език на симпозиума организиран от „Balkan Media“ (14-16.10.1994). Публикуваният текст е по симултантния превод на отличните преводачки на споменатата асоциация.

• На 6 стр. рецензията за книгата на ГЕОРГИ ГРИГОРОВ съдържа отправка към събитие, описано не в същия брой, а в предишния.

ABAGAR. BULGARIAN CATHOLIC JOURNAL

IN THIS ISSUE 12(35) 1994

COVER: On the Threshold of the Third Millennium with John Paul II: A Commentary on His Apostolic Letter.
GREETINGS: A New-Born Saviour. A New Year. A New Parliament. Maybe Soon Also a New Government.
DOCTRINE: Our Editor-in-Chief on Christmas.
EVENTS: 30 New Cardinals-Some Old, Some Martyrs, All Pivots („Cardines“) of the Holy See. The New Testament Made an Editorial Hit by Socialist Newspaper. The Pope Tells a Bulgarian Delegation That Their Country is a Garden. At the Synod a Bulgarian Bishop Has Some Harsh Words to Say on Religious.
A PROFILE: Lyubomir Daltchev, the Greatest Living Bulgarian Sculptor, at 92. Still an Exile Somewhere in the States.
IN MEMORIAM: The Rev. François Bernard, A. A. (1922-1994) of „La Croix“ Dies in Bulgaria.
HISTORY: Bishop-to-Be Petko Hristov Has 23 Predecessors, Most of Them Foreigners, Some Martyrs and Three Writers. One Being the God-Father of Our Journal: Bulgaria on the Mind of John Paul II since 1978.
OUR RUBRICS: A Book-Review. „Abagar“ in the Media. Errata-Corrige. Our Monthly Diary.

Абонирайте се за

Вестник на истинската вяра
и на справедливостта

Абонаментът продължава — за една година е 50 лв., а за чужбина — 250 лв. Адресът ни е: 1606 София, ул. „Люлин планина“ № 5, тел. 52-29-59.

Вестник „Абагар I“ догодина ще се разпространява предимно чрез абонамент. Целта ни е — 5000 абоната и ние вече сме близо до нея!

Основател:
Архим. проф. Г. ЕЛДЪРОВ

Отг. редактор:
Архим. Г. БЕЛОВЕЖДОВ

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ISSN 0861 — 8682

Адрес: 1606 София
ул. „Люлин планина“ №5
тел. 52-29-59